

„Az ember nem éri be a maga és mások átélésének tönkretételével, hanem ezt megfejeeli még egy hamis tudattal is, amely – Marcuse szavaival élve – hozzáedződik tulajdon hamisságához. [...]

A születés pillanatától kezdve, amikor a kőkorszaki csecsemőnek szembe kell néznie XX. századi anyjával, alávetik őt a szeretet címkéjével ellátott erőszaknak, mint öelötte már az apját és anyját is, meg a nagyszüleit és összes dédszüleit. Ezek az erők meg akarják fosztani a gyermeket a benne rejlő legtöbb lehetőségtől. Ez a vállalkozás nagyjából sikeres. Aki megéri a tizenötödik életévét, az általában már ugyanolyan hibbant, mint mi. Egy féleszű lény, aki többé-kevésbé alkalmazkodott ehhez az idióta világhoz. Ezt nevezik korunkban normálisnak. [...]

Az emberiség pusztulásához vezet, ha továbbra is szeretetnek álcázzuk az erőszakot.

A magam részéről, Isten engem úgy segítjen, a belső tér és idő szakértője vagyok, bizonyos élményeké, melyeket gondolatoknak, képeknek, ábrándoknak, emlékeknek, álmoknak, látomásoknak, hallucinációknak, emlékek álmainak, álmok és látomások emlékeinek, fénytöréseknek – mármint az átélés és a valóság eredeti alfája és omegája fénytöréseinek – nevezünk. Arról a valóságról van szó, amelynek elfojtásán, tagadásán, hasításán, projekcióján, meghamisításán, lealacsonyításán és általános megszenstelenítésén alapul (több között) a mi civilizációnk.

A testünkön és a szellemünkön is kívül élünk. Engem nagyon érdekel ez a belső világ, hiszen nap mint nap szemlélhetem a pusztulását, s azt kérdezem: hogyan eshetett ez meg velünk?”

[1967]